

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Barnavännen, 1905-03

Author: Various

Editor: J. B. Gauffin

Release date: December 5, 2008 [eBook #27418]

Language: Swedish

Credits: Produced by Juliet Sutherland, Rénaud Lévesque and the Online Distributed Proofreading Team at <http://www.pgdp.net>

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK BARNAVÄNNEN, 1905-03 ***

N:o 9
2 Mars.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905.

Kristi ödmjukhet.

Fil. 2:5-11.

aren så till sinnes, som Kristus Jesus var! Med dessa ord vill aposteln framställa vår frälsare såsom ett efterföljansvärdt föredöme i ödmjukhet. Han, som tillbads af änglar och som hade all makt i himmelen och på jorden, uppträdde bland oss i ringhet. Se vi på hans födelse i Betlehemsstallet eller på hans död på Golgata, så måste det väcka vår undran, att denne är Guds son. Det är mer än om en konung hade aflagt sin konungamantel och klädt sig i en tiggares slitna dräkt. Det är en förnedring, som ej skulle kunna förklaras, om icke skriften sagt: Han vardt fattig för vår skull, på det att vi genom hans fattigdom skulle varda rika. Han var Gud jämlik, men antog en tjänares skepelse, en tjänares plats och en tjänares dräkt. Han förödmjukade sig genom att försaka all den härlighet och makt, som med rätta var hans, och genom att antaga en fattig människas plats. Han hade såsom han själf säger "intet att luta sitt hufvud till".

Vi se, huru ödmjukt han lydde Andens maning och gick ut i den vilda öknen för att hungra och frestas af djäfvulen. Denne ville förleda Kristus att vika af från ödmjukhetens väg, då han

frestade honom att från tempeltinnarna "gifva sig utför" i förtröstan på änglarnas tjänande händer. Men Kristus ville icke förhärlika sig själf genom att i detta syfte göra ett under. Då han gjorde under, tänkte han blott på att förhärlika sin fader och hjälpa de sjuka och lidande. I detta hänseende skonade han ej sig själf, utan var i oafbruten verksamhet hela dagen för att sedan använda den stilla natten till bön. Till och med då, när han förkunnade sitt lidande, såsom han gjorde efter förklaringen på berget, så ville han visa lärjungarne, att hans väg var ej att upphöja sig, utan att förnedra sig själf genom ödmjukhet.

Han vardt lydig intill döden, ja, intill korsets död. Se människan! sade Pilatus, då han stod inför mängden, törnekrönt och slagen. Se där en bild af den största ödmjukhet. Hvad skulle vi hafva sagt, om man behandlat oss så och vi haft medvetande om, att oss tillfogades oförtjänt skymf och orättvisa? Men det stannade icke härvid. Man korsfäster Herren Jesus och begabbar honom på korset. Hvad säger Herren då?--Han endast beder: "Fader, förlåt dem det, ty de veta icke hvad de göra". Så är den största ödmjukhet parad med den största kärlek.

Ödmjukhet för med sig lön. Den, som förnedrat sig, skall varda upphöjd. Detta se vi ock på vår frälsare. "Gud har upphöjt honom öfver allting och gifvit honom det namn, som är öfver alla namn." Detta är något, som äfven skall ske med den, som här förnedrat sig själf. Du kommer ihåg, huru förödmjukad och föraktad Lasarus låg vid den rike mannens dörr. Men i himmelen får han en annan plats. Där är Lasarus ärad och hedrad, där får han evig hugsvalelse för alla sina lidanden.

Jesus, gör mig liten, ringa,
Gör mig ödmjuk såsom du!

Så vilja vi bedja och vänta kraft af Gud att öfvervinna hvarje frestelse till högmod.

Fr. E.

En barnvän.

lla himmelens änglar och alla de saliga voro samlade kring Guds tron i himmelen. De spelade på sina harpor och sjöngo lofsånger till Herrens åra. Det var en musik, skönare än någon jordisk--den brusade likt dånet af många vatten.

Då hördes en sakta men tydlig knackning på en af de skimrande pärlportarna. En ängel lade ned sin harpa och gick för att öppna.

Därutanför stod en liten trött jordevandrare, som blygt frågade, om han fick, komma in.

Ängeln kastade en snabb blick på den lille gossen och såg, att hans kläder voro hvita såsom snö, de voro tvagna i Lammets blod. Och han öppnade pärlporten och förde gossen under jubelsånger fram till Guds tron.

Där satt Herren själf med en stor bok uppslagen framför sig. I den boken stod den lille gossens namn skrifvet tillika med många, många andra. Och alla som fått sina namn tecknade där, de hafva rättighet att ärfva himmelens salighet.

Guds öga hvilade med innerlig kärlek på den lille gossens anlete, och i det han hälsade honom välkommen, satte han en strålande krona på hans hufvud.

"Hvem har visat dig vägen hit, min lille vän?" frågade han.

"Det har moster Lotta gjort", svarade gossen med glänsande blick.

"Hvem är då hon?" sporde Herren.

Visserligen kände han moster Lotta, ty hans ögon öfverfara hela jorden och han vet allting. Han hade ock denna sin tjänarinnas namn skrifvet i den stora boken, som kallas lifvets bok. Men han visste ock, att det skulle fröjda den lille gossen att få berätta litet om sin gamla vän, och därför frågade han.

"Moster Lotta är en rar gammal gumma, som håller obeskrifligt mycket af alla barn", svarade den lille. "Hon måste sitta och sy hela veckan och behöfde nog hvila sig om söndagarna, men hon unnar sig likväl ej någon hvila utan hon håller söndagsskola för alla barnen i byn, och det har hon gjort i många, många år."

Den lille gossen tycktes alldeles hafva glömt sin blyghet för glädjen att få berätta för Herren,

huru snäll moster Lotta var. Och himmelens invånare läto för en stund sina harpor tystna för att höra på. Och Herrens ansikte lyste af fröjd, då han såg gossens kärlek till den trogna tjänarinnan, som han själf länge känt såsom sin.

"När moster Lotta först började sin söndagsskola", fortfor gossen, "samlade hon barnen i sitt hem, ehuru det vållade henne ganska mycket besvär. Jag var inte född då, men jag har hört berättas, att hon hvarje söndag måste bära in bänkar i sin stuga för att stolarna ej räckte till. Men hon var så glad åt att få visa barnen vägen hit upp, att hon ej ens skulle skytt besvären, äfven om de varit dubbelt så stora.

Sedan fick hon hon flytta sin söndagsskola till missionshuset. Och dit upp sträfvar hon nu hvarenda söndag, äfven om vädret är svårt, eller hon plågas af reumatismen. Och om julen ställer hon alltid till fäst för sina söndagsskolbarn--ja, om sommaren också, och då har hon alltid så mycket godt att bjuda på och är så mån om att ingen skall bli bortglömd."

"Då voro väl också barnen mycket tacksamma och snälla emot henne, som var så god mot dem?" sporde Herren.

Gossen böjde sitt hufvud och rodnade.

"Neej, vi voro inte alltid riktigt snälla", sade han. "Jag kommer ihåg, att jag också ibland satt och skrattade och hviskade, fast hon så allvarligt bedt oss vara stilla. Jag försummade också ofta att lära mig mitt tänkespråk, fastän hon så gärna ville, att vi skulle kunna läsa upp det. Och en gång drog jag en gosse i håret så att han skrek till, midt under det moster Lotta läste texten för oss, och hon måste afbryta läsningen och se på oss. Men jag har ånkrat detta många gånger sedan dess och äfven bedt moster Lotta om förlåtelse. Och hon höll af oss så mycket och ville så gärna förlåta."

"Lyckliga små, som äga en sådan trofast vän!" Och Herren Gud skref i sin bok upp allt hvad gossen berättat.

Nu fick äfven gossen en harpa, och snart brusade åter sången, jublande och mäktig, till Guds och Lammets ära.

Och äfven den lille gossens stämman hördes bland den stora skaran, som sjöng och lofvade Gud.--

Däruppe i himmelen fanns en liten flicka, som Gud tidigt tagit hem till sig, och den flickan hade varit moster Lottas enda barn.

Då hon dog, undrade många, hvarför Gud ej lät moster Lotta få behålla sin kära, lilla flicka. Men Gud visste det, och han ämnade en gång låta äfven moster Lotta få veta det.

Den lilla flickan hade i många år haft sitt hem hos Gud, då hon en dag fick höra, att hennes mor låg sjuk, så sjuk, att hennes vänner på jorden trodde, att hon skulle dö.

Då gick den lilla flickan fram till Guds tron, föll ned inför honom och bad:

"Gode Gud, är det din vilja, så låt nu min moder få komma hit upp till din härliga himmel! Vi två hafva så länge varit skilda, och hon liksom jag längtar efter återseendet."

Full af kärlek hvilade Gud Faders blick på barnet, som midt i himmelens härlighet längtade efter sin moder.

"Jag skulle gärna vilja låta din moder få komma hit och hvila ut efter allt sitt trogna arbete", sade han mildt. "Men därnere i jordens mörker bland frestelser och faror vandra ännu så många små, som skulle gå vilse och aldrig hitta hit, om de ej hade en trofast vän, som ledde.

En liten husmor.

*"Mor, du är så sjuk i dag,
jag är frisk och duktig jag,
och jag är din stora flicka,
jag kan sopa, sy och sticka,
lat mig nu också försöka
att som liten husmor stöka!"*

*"Tack, min flicka", sade mor.
Brita hela dagen gnor,
sopar, dammar, lagar maten,
diskar kopparna och faten,*

*ler så ljust och gladt och soligt,
tycker det är riktigt roligt.*

*Och hos mor hon hälsar på
under dagen då och då,
kommer som en solskensstrimma,
som kan skingra moln och dimma,
söker städs' att glädje gifva
och till någon nytta blifva.*

Ella.

SLÖJDKONSTNÄRER.

Dem in på vägen till lifvet. Därför vill jag ännu låta min trogna tjänarinna, den blida barnavännen, dväljas en liten tid därnere."

I himmelen äro alla undergifna Guds vilja. Så var också den lilla flickan nöjd med hvad Herren beslutat, och hon glädde sig, gå en af de heliga änglarne skickades åstad för att osynlig lägga sin hand på moster Lotta och göra henne frisk.

Snart fick då moster Lotta åter komma upp från sjuklägret och på nytt börja sin kära söndagsskola. Och där arbetar hon ännu.--

Men i himmelen är redan en härlig boning tillredd för hennes räkning och en strålande krona väntar på henne. Och en gång, då hon till sist får hembud, skola de skimrande pärleportarna slås upp af jublande änglaskaror, som under harpors klang skola ledsaga moster Lotta ända fram till Guds tron. Och Herren Gud skall hälsa henne med de orden:

"Du goda och trogna tjänarinna, välkommen i din Herres glädje!"

Och sedan--ja, sedan skall moster Lotta för evigt bo i den gyllene staden, hvars sol går aldrig ner.

Men under det hon sjunger med i den nya sången, riktas säkert hennes blickar mången gång mot de ljusa portarna, liksom om hon väntade någon. Hvem väntar hon på?

Hon är ju nu återförenad med sina kära. Modern har återfunnit sitt barn, makan sin make. Hvem är det då hon väntar på?

Jo, på alla de kära små barnen, som hon här nere undervisat och försökt leda till frälsaren. Hon vill möta dem hos Gud. Det har varit hennes innerliga önskan och hopp härnere, det skall ock bli hennes längtan och bön däruppe.

I och H.

Slöjdkonstnärer.

Med teckning.

Att gossar och flickor lära sig arbeta medan de äro unga, det är alldeles i sin ordning. Ja, det är rent af en välsignelse att kunna hugga i och läsa sina läxor med kläm och att kunna lägga en van hand vid alla praktiska göromål, som måste utföras i ett hem eller vid en gård. Skam åt den, som står där tafatt och okunnig eller lättjefull och ovillig.

Men det är också en välsignelse att kunna leka med lust och fröjd och att vara förtrogen med kroppsöfningar af skilda slag. Synnerligen godt och aktningvärdt är det, om barnen själfva kunna förfärdiga sina leksaker och verktygen för kroppsöfningar och sport.

Skulle jag misstaga mig, om jag säger, att den där gossen å teckningen själf kan slöjda sina spänstiga och vackra skidor, som på öfre sidan äro vackert snidade och glödrerade, och att flickan där har verkställt detta sista arbete? Den som själf kan göra en stor, ståtlig pappersdrake och på den måla en verkligt vild och grym drake med alla från sagan lånade drag, den gossen kan mycket mer.

Nu är frågan den, om du kan själf förfärdiga dina verktyg för leken under solig sommar och frisk, svensk vinter. Den bästa och trefligaste dockan den gör hvarje försigkommen flicka själf och gossarne slöjda vackra skidor, sparkstöttingar, kälkar, bollträn, krocket-och hockeyklubbor och annat dyligt för att icke tala om pennskaft och pennskrin, ja, hvarför inte också sina skridskor, isjakter och kanoter. Allt blir dyrt, som man köper, men gör man det själf, blir det oftast godt pris.

Men det vill jag säga, att gossarnes och flickornas slöjd bör ledas in i nya banor och komma därhän, att de få förfärdiga sådana saker, som de själfva kunna ha nytta och nöje och glädje utaf, icke minst vid lek och sport.

J. B. G.

Feladt och heladt.

Berättelse af "Mormor"

(Forts. fr. föreg. n:r.)

retas pappa, som kommit för att hämta sin lilla flicka, instämde också i denna bön, på samma gång han hjärtligt tackade henne för allt hvad hon varit för hans älskling under denna oroliga tid.

Gärna hade han nu velat taga Greta med sig hem till Åby, men släktingarna afrådde honom på det bestämdaste därifrån och menade, att hon borde fortsätta skolan.

"Friskt mod då, min lilla tös!" sade han och tillade tröstande: "En vacker dag skall du få se, att mamma nog kommer och hälsar på."

Ett par veckor därefter kom verkligen fru Moll, och nu stod glädjen högt i taket, som man säger. Greta var yr af förtjusning och kunde icke tröttna att fråga om allting därhemma.

Sålunda väcktes nu också till nytt lif de slumrande minnena af Gretas förra vänner, och det var med glädjestrålände ansikte hon läste ett litet bref från Lotta.

"Snälla Greta!" skref hon--"Jag tycker det är så ledsamt, att du varit sjuk. Anna-Lisa och jag bad Gud hvarenda dag, att du skulle bli frisk igen. Våran lärarinna är så snäll, men Eriks magister är vådligt sträng, må du tro. Jag har fått en liten kattunge, som heter Rosa och är rysligt söt. Du ska få se henne, när du kommer hem. Kom snart! Ajö, ajö, ajö!"

Lotta.

P. S. Anna-Lisa hälsar dig så mycket."

"Kallar den där Lotta dig för du?" frågade en af kusinerna, sedan hon läst Lottas bref.

"Ja, visst gör hon det."

"Det skulle jag då aldrig tillåta", sade den andra och satte sin lilla näsa i vädret.

"Hvad skulle hon annars säga?" frågade Greta förvånad.

"Namnet förstås till en början, och sedan--fröken, när du blir stor."

Dessa ord lågo såsom giftiga frön på Gretas hjärteåker, där de sedan spirade upp och buro en

bitter skörd. De ovänliga, tanklösa ord vi hörde Greta yttra i början af vår berättelse voro en frukt af denna sådd.

* *
*

Då vårterminen var slut, fick Greta säga farväl till skolan i Stockholm. Hennes föräldrar hade nämligen kommit öfverens om att skaffa en lärarinna i hemmet, och denna skulle då läsa med Greta samt för öfrigt hjälpa fru Moll i hushållet.

Det var med både bäfvan och hopp, som Greta motsåg den nya lärarinnans ankomst. Hon önskade lifligt, att denna måtte likna syster Lydia så mycket som möjligt.

Några dagar efter Gretas hemkomst inföll hennes födelsedag, och för att bereda henne en glad öfverraskning hade hennes mamma bjudit hem några af hennes forna skolkamrater, ibland hvilka naturligtvis Lotta och Anna-Lisa. Fru Moll visste ju icke om Gretas ovänlighet mot Lotta, då denna full af längtan och glädje kom för att hälsa på Greta, samma dag hon kom hem.

Klockan fyra kom den ena efter den andra af de små gästerna, men den som icke syntes till, det var--Lotta.

"Hur kan det komma sig, att inte hon är här?" undrade de alla. Greta, stackars liten, visste nog hon, hvad som var anledningen, ehuru hon hvarken kunde eller ville säga någonting.

Hon såg mycket väl på Anna-Lisa, att äfven hon hade saken klar för sig. Hon undvek så mycket som möjligt att tilltala Greta, så att hon e; skulle råka lika illa ut som Lotta.

"Hur är det med dig?" sade Greta slutligen, "du är dig inte lik."

"Jo, vars, nog är jag lik mig alltid", svarade Anna-Lisa.

"Hvad menar du med det?" Greta blef röd om kinden då hon tänkte på, att det kunde ligga någon särskild mening i dessa ord.

Anna-Lisa svarade ej genast, och nu ropade fru Moll på Greta. Hon bad henne gå ut i köket efter en stor papperspåse att lägga ner Lottas andel af födelsedagskalaset uti.

"Du skall få gå till Lotta med detta i morgon, ty i dag är det för sent", sade fru Moll.

"Mamma", sade Greta dröjande, "tror du inte, det vore bättre, om Anna-Lisa toge det med sig? Hon kan lämna henne det i morgon bittida, när de ändå följas åt till skolan."

"Det är inte sagt, att Lotta kan gå i skolan i morgon", sade fru Moll. "Jag fruktar, att hon är sjuk, efter hon inte kommit hit. Men du får göra som du vill", tillade hon.

Nu kom den ena efter den andra för att tacka och säga farväl.

"Hälsa Lotta", hviskade Greta, när hon lämnade Anna-Lisa påsen.

"Det skall jag nog göra", svarade denna, "men skulle du--skulle inte Greta"--rättade hon sig--"kunna titta in till Solbacken snart?"

"Jo--kanske."

Greta visste med sig själf, att hon borde gå till Lotta och bedja henne om förlåtelse, men--ack, huru svårt det var att taga detta steg!

Just under det denna strid mellan ljus och mörker, mellan ödmjukhet och högmod utkämpades i Gretas hjärta, kom syster Lydia på besök. I glädjen däröfver glömde hon under de första dagarna sina bekymmer.

En dag, när de båda togo sig en promenad, mötte de Lotta, som kom från handelsboden med en tung korg på armen.

"Ser du den där lilla flickan, så hon knogar på sin korg, vi skola hjälpa henne bära", sade syster Lydia, och därvid tog hon korgen af Lotta, som af idel förväning ej kom sig för med att säga ett enda ord.

"Ni äro väl bekanta, ni båda?" sade hon till flickorna, som gingo tysta på hvardera sidan om vägen.

Ingen af dem sade ett ord, men Greta tog hastigt i handtaget på korgen. "Låt mig få hjälpa till att bära", bad hon.

(Forts.)

Barnavännens anmälan 1905

Se föregående nummer!

De som själft läst Barnavännen och funnit den vara en god och lämplig tidning för barnen i söndagsskolan och för barnen i hemmet, dem bedja vi värdsammast därom, att de må söka uppmuntra vänner och bekanta att prenumerera på den för deras barn. Om blott hvarje postprenumerant sökte bereda rum för Barnavännen i ännu ett hem, så skulle flera tusen små blifva i tillfälle att läsa den.

Söndagsskolans lärare och lärarinnor samt öfriga församlingsmedlemmar bedja vi söka bereda tidningen inträde i nya söndagsskolor och i nya kretsar.

Prenumerationen fortfar hela året.

Uppsala i Jan. 1905.

REDAKTIONEN.

Bibelläsning **eller hvad står det i nästa söndags text?**

Veckan 6--12 Mars 1905.

- M. 6. Mark. 9: 2--8. *Kristi förklaring.*
T. 7. v. 2. *Jesus förhärligas inför sina lärjungar.*
O. 8. v. 3 *Den yttre härligheten.*
T. 9. v. 4. *Moses och Elias samtala med Jesus.*
F. 10. v. 5--6. *Petrus vill behålla härligheten kvar.*
L. 11. v. 7. *Den gudomliga rösten.*
S. 12. v. 8. *Jesus allena.*

Söndagsskoltext för den 12 Mars.

Mark 9: 2--8

Minnesvers: 1 Joh. 3: 2. Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och det är icke ännu uppenbart hvad vi skola varda, men vi veta, att när han varder uppenbar, skola vi blifva honom lika, ty vi skola se honom såsom han är.

UPPSALA 1905. K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI.

Kristi förklaring.

Mark. 9: 2--8.

Frälsaren hade sagt sina lärjungar, att han skulle gå upp till Jerusalem och där lida och dö korsets död. Däröfver blefvo lärjungarna mycket sorgsna och modfällda, ty de älskade Jesus och ville icke skiljas ifrån honom. En hel vecka gingo lärjungarna på detta sätt sorgsna och grubblande. Men då tager frälsaren tre af dem med sig upp på ett berg för att genom bön till den himmelske fadern styrka dem och göra dem åter glada och frimodiga.

Petrus, Jakob och Johannes få därför följa honom upp på ett berg. Man tror att det var Hermon, ty de voro nyss vid dess fot. När de kommit upp på någon af Hermons höga, grönskande fjällsluttningar böja de sig ned i bön till Gud. Men under det frälsaren beder för apostlarna, för världens frälsning, för framgången af det verk, han börjat på jorden, vardt han förvandlad inför lärjungarne. Den inre helighet, renhet och fullkomlighet, som fanns hos Jesus, bryter fram i himmelskt ljus och bländande klarhet, så att till och med hans kläder blifva hvitare än snö.

Det är den himmelske fadern, som så förklarar sin son, och förklaringen kommer såsom ett Guds svar på Jesu bön. Äfven häraf kunna vi lära oss förstå, huru bönen hjälper oss att blifva goda och älskliga och himmelskt sinnade. Det barn, som beder mest ifrigt och allvarligt, blir mest likt Jesusbarnet.

Men på förklaringsberget framtråda tvenne män från den himmelska världen. Vi känna dem från berättelserna ur gamla testamentet. Lärjungarne känna äfven igen dem, när Jesus under samtalet nämner deras namn. Ty frälsaren samtalar länge med Moses och Elias om Jesu död, som han skulle fullborda i Jerusalem. Det ser för våra tankar ut, som om Jesus nu hunnit till en sådan helighet och fullkomning, att han utan död kunnat öfvergå till evigt lif och redan nu kunnat företaga sin himmelsfärd. Vi kunna tänka oss, att han var väntad i den himmelska världen och att Moses och Elias kommit för att välkomna honom dit upp.

Men Jesus ville icke. Han uppenbarar för Moses och Elias, att det för honom fanns en skönare död, än att såsom Elias fara lefvande upp till himmeln. Jesus ansåg det vara större och skönare att dö på korset till försoning för världens synder, så att jämväl vi en gång skulle kunna företaga en himmelsfärd. "Jesus ville dö en gång för syndens skull, rättfärdig för orättfärdiga, på det att han skulle föra oss till Gud."

Om synden icke kommit in i världen, så hade heller ingen död funnits, och då skulle äfven vi hafva fått utan död företaga vår himmelsfärd, och då hade Jesus icke behöft blifva en försonare för våra synder. Men nu måste han dö. Af Guds nåd måste Jesus smaka döden för alla, på det att alla som tro på honom skola få evigt lif, en gång blifva förklarade såsom han och bäras uppåt till Guds himmel.

Det var så härligt och så saligt att vara med den förklarade frälsaren och Moses och Elias på berget, att Petrus aldrig ville gå ned därifrån. Han ville bygga hyddor däruppe och kvarhålla det ljuflika, himmelska mötet. Men Petrus glömde, att de saligas ro och hvila icke kan vinnas här nere på jorden. Guds barn skola nog få ärfva himmelens sällhet till sist, men icke här nere.

Därom blir också Petrus och de två andra apostlarna öfvertygad, då han får höra den himmelska rösten. Ty Gud själf uppenbarar sig på förklaringsberget i en ljus sky eller slöja och säger om

Jesus: "Denne är min älskade son, honom hören!" Du Petrus och alla små och stora människor skola visst få komma till min himmel en gång. Men den vinnes endast af dem, som höra och följa Jesus och dö med honom, dö från synd och värld och själfviskhet och lefva såsom han ett kärlekens och godhetens och renhetens lif. Så skola vi förstå och tyda Guds ord till lärjungarna. Med Jesus allena stå lärjungarna kvar på förklaringsberget. Allenast med Jesus skola vi kunna fräslas, förklaras och förhärligas och slutligen nå målet för människohjärtats längtan: himlens ro och härlighet.

J. B. G.

Feladt och heladt.

Berättelse af "Mormor".

(Forts. fr. föreg. n:r).

Ja, mycket gärna. Det står i vår bibel ett så skönt språk: 'Bären hvarandras bördor och fullborden så Kristi lag'. Vet ni, flickor", fortfor hon, "hvad som menas med Kristi lag?"
Nej, det visste ingen af dem.

"Jo, den lagen bjuder oss att älska hvarandra, skall jag säga er."

Gretas hjärta började klappa så fort, så fort. Tänk, om syster Lydia visste alltsammans? Visste, att hon inte alls älskade utan tvärtom var så stygg och elak.

De voro nu framme vid Solbacken, och Lotta neg så vackert och tackade för hjälpen, då hon tog emot korgen.

"Adjö, Greta", sade hon. Hon gaf dock ej akt på Gretas bedröfvade blick, emedan hon hade sina ögon fästade på syster Lydia för att riktigt komma ihåg, huru hon såg ut, ty hon ville beskrifva henne för dem därhemma.

EN INTRESSANT BOK.

På hemvägen öppnade Greta hela sitt hjärta för syster Lydia. Hon bekände under tårar, huru hon stött bort Lotta och huru stygg hon kände sig och huru hon alltid var frestad att tycka illa om andra men bra om sig själf.

"Inte var jag sådan förr i världen", tillade hon allvarsamt.

"Ack, du lilla barn, du har inte kommit långt i världen ännu", tänkte syster Lydia. Därpå vände hon sig till Greta och sade med kärleksfullt allvar:

"Vet du, Greta, jag tycker det är bäst att du genast vänder om och riktigt snällt och ödmjukt ber Lotta om förlåtelse. Men"--tillade hon--"det är en annan, som är djupt bedröfvad öfver din synd, hvem tror du jag menar?"

"Jesus", hviskade Greta och fortfor med tårar i ögonen: "Ack, syster Lydia, hjälp mig bedja honom om förlåtelse först!"

De böjde nu sina knän på den mjuka mossan under några granar i den tysta skogen, och där uppstego nu varma böner om förlåtelse till honom, som sagt:

"Förr än de ropa, vill jag svara och medan de ännu tala, vill jag bönhöra." Es. 65: 24.

Greta steg upp med hjärtat fylldt af frid och glädje, och med lätta steg ilade hon tillbaka till Solbacken. Vid en krökning af vägen fick hon se Lotta ute på gården, och hon ropade på långt håll:

"Söta, snälla Lotta förlåt mig, ack, förlåt mig!"

Och hvad gjorde Lotta?

Jo, hon släppte hela vedfånget, som hon höll på armen, och sprang med glädjestrålade ögon

emot Greta. Denna upprepade gång på gång: "O, hvad jag varit stygg och elak! Förlåt mig, Lotta!"

Då blef Lottas ansikte mycket allvarsamt. "Jag har också varit stygg, skall jag säga dig", sade hon, "och jag behöfver också bedja om förlåtelse. Snälla Greta, förlåt mig för att jag tänkt stygga tankar och sagt ovänliga ord om dig!"

De båda små flickorna tryckte varmt hvarandras händer. Deras hjärtan voro så lätta, och de språkade så gladt, som om aldrig något groll funnits emellan dem. Huru det sedan gick för Greta och hennes vänner, skulle kanske roa er att höra, och måhända vi en annan gång få förnya bekantskapen med dem. Men för denna gång måste vi nu lämna dem och sluta vår lilla berättelse, och detta göra vi med ett språk ur vår kära bibel:

"Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka gifver han sin nåd."

(Slut).

SMÅ DJURVÄNNER.

En intressant bok.

Med teckning.

Ser du, huru djupt intresserad vår gosse å teckningen här bredvid synes vara? Han har till nyårgåfva fått en bok, som han själf skaffat sig, en stor, vacker bok full med fina plancher och roliga, lärorika berättelser.

Jag kom en gång till den här gossens föräldrahem och stannade där några dagar. När vi hade blifvit litet närmare bekanta, tog han mig i handen och frågade:

"Vill farbror se någonting?"

Naturligtvis följde jag med för att lära känna gossens hemlighet. Han förde mig då in i familjens finaste rum, där hans mor befann sig.

"Mor", sade han, "jag ville visa farbror, huru jag kan gömma och vara rädd om mina saker."

Han öppnade därvid en låda och visade mig sina tidningar, som han hvarje söndag fått i

söndagsskolan. Där lågo de alla fina, oskrynklade som om de nyss lämnat tryckpressen. Jag måste taga upp dem och riktigt se, att de alla voro lika väl aktade.

"Ser farbror, jag är så rädd om dem, för jag har fått löfte af far att få dem inbundna till en stor, vacker bok, om jag riktigt aktar dem. Jag har läst dem allesammans en gång, men när jag får dem inbundna, skall jag läsa dem många gånger."

Och så stängde han lådan om sin skatt och såg så lycklig ut. Han fröjdade sig i hoppet.

Men när nyår kom, då hade hans far redan de 52 numren af tidningen inbundna till en den allra präktigaste bok. Det är i läsningen af den vår gosse sitter så försjunken.

Jag undrar, huru många af våra läsare göra som gossen, om hvilken jag nu berättat? Gör du som han, så får du med tiden ett riktigt litet bibliotek fullt med goda, intressanta böcker. J. B. G.

Små djurvänner.

Med teckning.

*"God dag, god dag! Hur kan ni må?
Nu komma vi här båda två
och tänkte att er frukost ge.
Välkomna är vi, kan jag se,
ty god aptit ni alltid ha'
precis som vi, ja, det är bra.*

*Vi två ha' ätit mjölk och bröd,
så att på oss går ingen nöd.
Ni, stackare, fått vänta ni,
men nu så skall kalas här bli,
ty utaf blad och strå och blom
vi samlat ha' en rikedom."*

*Ock Knut han slår sig genast ned
och lilla Kajsa gör så med.
Med lustiga små språng och hopp
i hennes famn de skynda opp
de tre små skyddslingar de ha',
och nog tycks maten smaka bra.*

*Snart ha' de ätit allt som fanns,
det gick precis just som en dans.
"Adjö, adjö", då säger Knut,
"nu är er frukost också slut,
och vi till skolan skynda må,
adjö, adjö, nu ska' vi gå!"*

*Och Kajsa lill' hon smeker se'n
till afsked lätt hvarenda en
och säger: "Något riktigt godt
ni få till middag, vänta blott.
Från skolan skynda vi oss hit
och ha' nog med en läckerbit."
Ella.*

Farmors berättelse.

Fru Walter var änka efter en högre officer, som hade stupat i kriget. Hon och hennes fyra barn samt hennes mans mor hade bildat ett hem tillsammans. Barnen voro med den innerligaste kärlek fastade vid sin farmor. Ett ord af henne, en blick ur dessa kloka, vänliga ögon förmådde vanligtvis hejda de häftigaste utbrott hos gossarne, och hvarje sorg eller motgång lindrades, när den kära gamla hade talat ett tröstande ord till de små. Hon förstod att kväfva det onda i roten, och hon utsådde månget godt frö i dessa unga själar, hvilket säkert längre fram i tiden skulle spira och bära frukt.

Fru Walter var själf en god och kärleksfull mor, men sorgen öfver hennes älskade makes död hade brutit hennes hälsa, så att hon icke med tillräcklig kraft kunde taga sig an barnens uppfostran. Det var därför en särskild Guds välsignelse för dessa, att deras farmor tog sitt hem hos dem. När den svaga modern gaf vika för deras nycker och såg igenom fingrarna med deras fel, så stod alltid den kära gamla med sitt hvita hår och sin vördnadsvärda gestalt vid hennes sida, stödjande och hjälpande. Hon sökte alltid leda barnen till det goda, ibland med en liten berättelse, ibland genom ett samtal, som hon sökte leda så att det skulle öppna deras öga för hvad som var rätt och behagligt inför Gud.

Barnens största glädje var att höra farmor berätta verkliga händelser ur hennes eget lif. Då sutto de vid hennes fötter, lyssnade till hennes röst och slukade hvarje ord.

En morgon hörde den gamla, huru lilla Elisabet, som annars var ett godt och älskligt barn men med ett häftigt sinne, var mycket ohöflig mot tjänarinnan. Då denna förebrådde henne för någonting, svarade hon: "Hur vågar du tala så till mig--du är ju bara en simpel tjänarinna".

På kvällen slogo barnen som vanligt läger omkring farmors stol. "En berättelse, farmor, ack, tala om en berättelse, lilla rara farmor!"

Den gamla betänkte sig litet, därpå lade hon den lillas hufvud i sitt knä och smekte kärleksfullt hennes hår. "Ja, min lilla flicka, jag vill tala om för dig en berättelse från min egen barndom", sade hon. "Jag tror den kan vara er alla till nytta, men särskildt har den någonting att lära min egen lilla Elisabet." Och hon såg kärleksfullt in i den lillas ögon.

"Min mor dog, när jag blott var fyra år, och min stackars far, som älskade henne innerligt, sörjde djupt. För att döfva sorgen kastade han sig uti ett omfattande affärlif och genom att gagna sitt fädernesland och sina medmänniskor, sökte han lindring i sin stora smärta. Han tänkte icke på, att hans lilla flicka så väl behöfde honom nu, när hon ej hade någon mor. Min tant, som kom i huset för att styra detta och uppfostra mig, var en duktig hushållerska men en dålig uppfostrarinna. Hon sörjde troget för mina lekamliga behof, men hon tog ej vara på min själ. Jag blef häftig, nyckfull, själfvisk, ja, jag var ett riktigt styggt barn.

Då sände Gud mig en hjälp i den simplaste af våra tjänarinnor, en klen, hjälplös stackars varelse, som var ofärdig till sin kropp, men hvilkens själ var luttrad och ren som guld. Hon älskade Gud af hela sitt hjärta, och denna kärlek lyste ur hennes ögon mot alla Guds skapade varelser på jorden. Hon var hönsvakterska, ty hon kunde icke förrätta annat arbete för sin kroppsliga svaghets skull.

Gamla Anna blef min bästa vän, och henne har jag näst Gud att tacka för hvarje god frukt, som mitt lif har fört med sig. Hon sådde ut det goda fröet, och Gud, den allsmäktige, lät det slå rot.

Jag hade inga lekkamrater, och därför roade det mig att följa med henne och se på, när hon matade hönsen och ankorna--därmed började vår vänskap. Hon älskade sina djur och vårdade dem med en moders omsorg.

En morgon kom jag ut före henne i hönsgården. Det roade mig att reta hönsen, jaga kycklingarne ut på gården och stänga in hönan, som oroligt kacklande sprang fram och tillbaka och klagade sin nöd så högt, att gamla Anna kom springande så fort, som hennes stackars ben kunde bära henne.

"Hur kan du vara så elak mot djuren!" ropade hon. "Kom ihåg att Gud ser dig, han som har omsorg om alla sina skapade varelser!"

Jag blef alldeles tyst, ty jag hade mycket dunkla begrepp om Gud, och nu då Anna var ond, ville jag inte fråga henne. Jag gick hela dagen och tänkte därpå, och när kvällen kom styrde jag mina steg till hönsgården.

"Hör du Anna, hvar är Gud, efter han kan se oss här--är han inte där långt borta, uppe i himmelen?" frågade jag.

"Stackars barn, har du så liten kunskap om Gud?" sade Anna. "Kom hit då, så skall gamla Anna berätta för dig om honom så mycket hon vet."

Och hon berättade om Gud, vår fader, som har skapat oss alla, som föder och kläder oss och som älskade oss syndiga människor så högt, att han sände oss sin son Jesus Kristus för att frälsa oss från synden. Hon berättade så enkelt, men så lefvande, att orden trängde djupt in i min barnasjäl och jag började älska den gamla gudfruktiga tjänarinnan. Hon lärde mig också snart att älska Gud och att bedja till honom.

En kväll bad jag Anna följa mig upp på mitt rum, när jag skulle gå och lägga mig. Jag var rädd för att ligga ensam, och min tant ville lära mig öfvervinna min dumma fruktan, som hon kallade den. Jag klagade för Anna, att jag hade så stygga drömmar om natten och att jag var så rädd. Jag bad henne därför stanna hos mig, till dess jag somnade.

"Min kära flicka", sade hon, "jag skall lära dig bedja Herrens bön. När du kan den och beder den riktigt af hjärtat, så skall du aldrig mera behöfva vara rädd, ty då skall Gud vaka vid ditt läger och du kan sofva tryggt."

Och gamla Anna knäppte sina händer och bad Fader vår med en innerlighet, som trängde rakt in i mitt hjärta.

Från denna kväll har jag aldrig sedan under min långa lefnad somnat in utan att först hafva bedit "Fader vår", och den bönen har i sorg och glädje fört med sig välsignelse. (Forts).

Barnavännens anmälan 1905

Se föregående nummer!

De som själfva läst Barnavännen och funnit den vara en god och lämplig tidning för barnen i söndagsskolan och för barnen i hemmet, dem bedja vi vördsammast därom, att de må söka uppmuntra vänner och bekanta att prenumerera på den för deras barn. Om blott hvarje postprenumerant sökte bereda rum för Barnavännen i ännu ett hem, så skulle flera tusen små blifva i tillfälle att läsa den.

Söndagsskolans lärare och lärarinnor samt öfriga församlingsmedlemmar bedja vi söka bereda tidningen inträde i nya söndagsskolor och i nya kretsar.

Prenumeratione fortfar hela året

Uppsala i Jan. 1905.

REDAKTIONEN.

Bibelläsning eller hvad står det i nästa söndags text?

Veckan 13-19 Mars 1905.

- M. 13. Mark. 10: 32-34. *Jesus förutsäger sitt lidande.*
T. 14. v. 32. *Lärjungarna förskräckas vid Jesu tal om lidandet.*
O. 15. v. 33. *Hvad Jesus skulle lida af judarne.*
T. 16. v. 34. *Hvad han skulle lida af hedningarne.*
F. 17. Es. 53: 4. *Jesus led för oss.*
L. 18. v. 5. *Han led för våra synder.*
S. 19. v. 6. *Han led för att föra oss till Gud.*

Söndagsskoltext för den 19 Mars.

Mark. 10: 32-34.

Minnesvers: 1 Petr. 3: 18 a. Ty äfven Kristus led en gång för synder, rättfärdig för orättfärdiga.

UPPSALA 1905, K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI

Jesus förutsäger sitt lidande.

et finns en källa till allt vårt lidande, och det är synden. När vi träffas än af det ena, än af det andra lidandet, så kunna vi säga, att vi förtjänt detta med våra synder. Ja, vi kunna säga, att vi alltid få mindre än vi förtjänt. Få vi däremot hälsa, mat och dryck, solskensdagar och glädje, då kunna vi säga att allt är nåd, vi hafva ej gjort oss förtjänta af allt detta.

Men om vi nu ej förtjänat något lekamligt godt, så hafva vi än mindre förtjänat att Kristus har blifvit vår frälsare. Det är öfverflödande nåd, större än allt annat.

Vi höra i vår text omtalas att Kristus skulle lida. Han hade dock aldrig gjort något ondt, således borde han aldrig lida, utan alltid njuta salighet i obegränsad grad. Men han ville lida för att frälsa oss. Han tog således på sig lidandet alldeles frivilligt. Han blef dömd till döden, fastän han gjort alla godt, han blef korsfästad, fastän han var den helige och rene Gudasonen. Ja, älskade, detta måste ske för att frälsa oss från våra synder. När han offras för oss, så gifver han försoning för alla våra missgärningar.

Vi äro syndare och han är syndares frälsare. Därför måste gissling, försmädelse och död blifva hans lott. Han älskar mig och dig af hela sitt hjärta; därför att han älskar så, går han i döden för oss.

Detta förkunnade Jesus en gång för sina lärjungar. De tänkte nog, det går aldrig så illa med Jesus, att allt detta vederfares honom. Men när de gingo med honom till Jerusalem, fingo de se att alla Jesu förutsägelser gingo i fullbord. När Jesus talar om för oss denna sak i dag, så veta vi att alla Jesu förutsägelser blifvit fullbordade. Vi ha ingen anledning att tvifla därpå; men jag fruktar att vi så mycket mer tvifla därpå, att Jesus gjort allt detta *för oss*. Vi tycka med skäl, att vi äro till allt detta ovärdiga. Och likväl är det en stor synd att tvifla därpå. Ty i och med detsamma är det som vi ville säga att Jesus icke talar sanning, då han säger: *Så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde son, på det att hvar och en, som tror på honom, icke må förgås utan hafva evigt lif*. Det måste kännas som ett lidande för Jesus, om vi ej vilja tro på denna varma kärlek, som offrade sitt lif för våra synder. Älskade små, hören sålunda än en gång, att det är *för eder skull* som Jesus gick till korsets död, för eder skull som han blef sargad och begabbad, på det att edra barnasjälur skulle varda lönen för hans lidande. Låtom oss innerligt tacka Herren Jesus och söka göra honom glädje genom att tro på hans namn och efterfölja föredömet af hans kärlek.

Fr. E.

Farmors berättelse.

(Forts. fr. föreg n:r.)

ch Anna fortsatte sitt arbete med mig. Hon hjälpte mig att rätta mina stora fel, lärde mig att älska sanningen framför allt och hellre lida straff för mina förseelser än att förneka dem. Hon lärde mig till och med att göra dem godt, som hade gjort mig ondt.

Jag minns så väl en af våra andra tjänarinnor. Hon kunde ej tåla mig utan skvallrade alltid på mig för tant, och därför afskydde jag också henne. Hon begick en gång en oärlig handling, och min far, som var en sträng men rättvis man, ville, att hon skulle straffas. Anna var mycket bedröfvad. Hon bad mig använda mitt inflytande hos min far och bedja honom förlåta flickan. Jag ville icke till en början utan förklarade, att jag unnade henne straffet riktigt godt, ty hon förtjänade verkligen straff.

"Men om Gud skulle straffa oss så som vi förtjänat, huru skulle det då gå för oss, min kära flicka?" sade Anna så allvarsamt och sorgset, att jag kände mig mycket slagen.

"Ja, Anna har rätt", svarade jag, "och jag är nog inte bättre än hon."

Jag skyndade mig därpå in till min far och bad honom innerligt, att han ville förlåta flickan. Han gjorde det och berömde mig till på köpet, för att jag hade ett så varmt hjärta för andras sorg.

Men då gömde jag mitt hufvud vid hans bröst och berättade för honom om gamla Anna och om

allt, som hon hade lärt mig.

Min far blef djupt rörd. "Herre, jag tackar dig, för att du har tagit dig af mitt barn, när jag själf öfvergaf det för att döfva min egen sorg och smärta!" utbrast han.

Från denna stund stannade min älskade far mera hemma. Han skötte sina gods och lefde blott för sitt enda barn och för att vårda det frö, som Anna, hans fattiga tjänarinna, hade lagt ner i barnahjärtat."--

Här tystnade farmor. Då slog lilla Elisabet sina armar omkring hennes hals och grät. "Kära, kära farmor, hur skall jag kunna bli snäll?" utbrast hon. "Jag var stygg emot Hanna i morse."

"Du skall älska Herren, din Gud, af allt ditt hjärta och din nästa såsom dig själf, mitt barn", sade farmor. "Och kom ihåg, att hvarenda människa är din nästa, den fattige såväl som den rike."

Elisabet smög sig ut i köket till Hanna och bad henne om förlåtelse, hvilken den vänliga flickan gärna gaf henne.

Då hon kom tillbaka in i förmaket, bådo barnen farmor berätta mer om gamla Anna.

"Det vill jag gärna göra, mina småttingar", sade hon. "Anna hade sitt hem på min fars gods, så länge hon lefde, och jag fick vara till stor tröst för henne under hennes sista dagar. När jag om aftnarna läste för henne i bibeln, sedan hennes ögon blifvit så svaga, att hon ej själf kunde läsa, då satt hon med hopknäppta händer och lyssnade, och när jag slutat, tackade hon mig med ett lyckligt leende.

En morgon väckte mig en af tjänarinnorna och bad mig komma ut till Anna, hon måtte visst vara sjuk. Jag skyndade till hennes rum, och där satt hon upprätt i sängen med ett förklaradt ansikte, liksom såge hon himmelens härlighet kringstråla henne. Jag lade min arm om hennes hals, hon såg på mig med en kärleksfull blick, hennes hufvud sjönk ned på mitt bröst--och hon var död."

Farmor tystnade, medan tårarna rullade utför hennes kinder. Det var tårar af tacksamhet mot den trogna, gamla tjänarinnans och vännens minne. Slut).

Genom morfars glasögon.

Ser han inte ut som en lärd liten professor den här gossen å teckningen? Bengt heter han, och gärna lyssnar han till alla goda berättelser hans rare morfar talar om för honom. Morfar har varit med många år i världen och har därför sett mycket och hört talas om mycket samt varit med om mycket, som låter som de underbaraste sagor i lille Bengts öron.

Morfar har farit både med ångare och segelfartyg öfver det stora hafvet, hvars vågor ibland synas höga som hus, och då storm och våg hotat krossa fartyget och rycka människorna ned i djupet. Ibland, när morfar varit ute på hafvet, har det legat som en stor, glänsande spegel, och när solen sjönk i väster så såg det ut, som om hon sjunkit rätt ned i vågorna och därvid förvandlat världshafvet till glänsande solgull.

Morfar har ock stått högt uppe bland fjällen, på dess höga toppar och skådat en värld i snö och is så långt blicken hunnit. När morfar talar härom, då tänker Bengt, att det skulle vara en värld för honom och hans backskidor. Ja, tusen saker har morfar sett och det blir lika många sagor, när han berättar därom.

Och Bengt tycker att morfar är en stor och vis man, som vet mycket och som kan tala om allt så vackert. När Bengt en kväll skulle bedja sin aftonbön, följde morfar med in till den lille. Och när bönen var slut, berättade morfar om Guds himmel och om änglarne och om frälsaren så skönt, att lille Bengt började längta efter att blifva såsom en Guds ängel.

Men ibland, när morfar är ute och hans glasögon ligga kvar därinne på hans skrifbord, då sätter

Bengt dem på sin lilla näsa och tänker: "Jag vill bli stor och vis och snäll som morfar. Lånar jag hans glasögon, ser jag nog mycket bättre än med mina egna, och då lär jag mig snart berätta som han."

Ske dig som du tror, lille Bengt! Något ser du alltid genom morfars glasögon.

J. B. G.

En ovanlig slädfärd.

På stora sträckor af jordens nordliga trakter lefver ett småväxt folk, som kallas eskimåer. De hafva en mörkbrun hy, små plirande ögon och ett svart, stripigt hår. Deras lefnadssätt är mycket olikt vårt. De gå vanligen klädda i skinn från topp till tå, bo om vintern i jordkolor eller snöhus och om sommaren i tält af sälskinn.

Sälen är eskimåens allt i alla. Af honom får han kläder och tält, båtar att ro ut på säljakt i och slädar att färdas i under den långa vintern. Af sälens kött och späck lefver eskimåen och af dess fett gör han tran eller olja att lysa upp sin enkla bostad med.

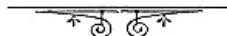
Eskimåernas enda husdjur är hunden. Liksom lappen i vårt land färdas efter renen, så färdas eskimåen efter hunden. Men denne är icke så stark som renen, och därför måste eskimåen spanna flera hundar för sin släde, när han vill färdas från trakt till trakt. Huru en sådan slädfärd tar sig ut, visar oss vår teckning.

TVÅ SMÅ DOCKMAMMOR.

Äfven andra människor, som besöka Amerikas nordligaste trakter, måste däruppe färdas på samma sätt. Handlande, guldgräfvare, vetenskapsmän och missionärer få äfven de färdas i släde efter hundspann. Vanligen åtföljas de då af en förare, som dels visar vägen och dels håller hundarna i styr. Tömmar begagnas ej. Den resande sitter nedpackad i skinnfällar i den smala släden och bara åker. Föraren springer ofta i bredd med den främste hunden för den främsta släden, de öfriga följa sedan efter i en lång rad.

En dylik slädfärd, som för oss är synnerligen ovanlig, kan vara högst rolig och uppfriskande. Stundom möter man ju i dessa trakter en björn eller en flock vargar, och därför äro resenärerna städse väl beväpnade för att göra processen kort med dessa obehagliga bestar. J. B. G.

Två små dockmammor.

Med teckning.

*"Nej titta!" sa' Ester, "nog sitter den bra,
Men så har jag ock haft besvär;
Ty ensam jag allting åt dockan har sytt,
Fast skorna jag fått utaf Per."*

*"Ja tänk!" sade Lilly "så märkvärdigt söt
Hon är nu, din Anna-Sofi.
Men snart har jag färdigt, och då skall du se
Hon duger, min Gulle-Mari."*

*"Ja visst", sade Ester, "och då ska vi gå
Till Humlegår'n med våra små;
Ty, vet du, af allt hvad vi leka, jag tror,
Är mamma och barn bäst ändå."*

*"Jam, jam", sade Kisse, "med dockor och barn
Det är ju ett fasligt besvär.
En kattunge växer i pälsen helt lätt
Och dock mycket sötare är."*

Anna H--m Preinitz.

De små missionärerna.

Ett ståligt skepp med hvita, svällande segel gled en dag för många hundra år sedan uppför Röda hafvet. Solen brände hett på dess däck, där matroserna under ständig sysselsättning ilade fram och tillbaka.

Längst borta i aktern satt under det hvita suntältet en allvarlig man med ett ädelt utseende, insvept i en med dyrbart pälsverk fodrad kappa. Han tycktes vara fördjupad i betraktandet af en karta, som låg på ett bord framför honom.

Icke långt därifrån stodo två små gossar lutade öfver skeppets reling och blickade med lifligt intresse mot den aflägsna stranden, som redan kunde skönjas i fjärran.

Af gossarnes likhet med hvarandra kunde man sluta till att de voro bröder, men den äldste hade mörkt hår och bredare panna samt mera kraftig hållning.

Den lille, ett vackert, ljuslockigt barn, kunde knappt styra sin otålighet. "Land, land!" ropade han förtjust och hoppade omkring på en fot i sänder. "Åh, hvilket härligt land! Ser du Frumentius, den vackra viken därborta? Ack, om vi finge lägga till där!"

"Var tyst Edesius", förmanade den äldre. "Vi få inte störa onkel i hans viktiga arbete."

Den berömde filosofen, geografen och forskaren Metropius från Tyrus såg leende upp från sin Karta.

"Ni störa mig inte, barn", sade han vänligt. "Prata så mycket ni vilja. Om ni äro snälla, så få ni i morgon bittida gå i land och stanna där hela dagen. Vi måste förse oss med vatten. Se, sådana vackra träd! Samma källa, som ger friskhet åt deras kronor, skall också vederkvicka våra törstiga strupar."

"Åh, vatten!" jublade Edesius. "Vi skola då åter en gång få dricka af hjärtans lust. Kanske finns det också frukter därborta--citroner, oranger och dadlar?"

"Och märkvärdiga djur, som leka under träden!" ropade Frumentius icke mindre intresserad, "och vackra fåglar på trädens grenar och sällsynta blommor rundt omkring!"

"Och musslor på stranden!" menade Edesius.

"Ja, allt detta skola ni få se", bekräftade Metropius, "och ännu många andra Guds under. Dock få ni aldrig glömma, hvad jag lofvade eder moder, när hon gaf er tillåtelse att följa mig på denna resa. Jag lofvade henne nämligen att själf hvarje dag gifva er någon undervisning och strängt hålla eder till att samvetsgrant lära edra läxor, antingen vi befinna oss på land eller på skeppet."

"Det skola vi visst inte glömma, onkel", svarade gossarne gladt, "vi skola vara mycket samvetsgranna."

Därpå satte de sig till bords och åto sin kvällsmat vid en mycket glad sinnesstämning. Sedan var tiden inne att gå till hvila, hvarföre de bådo sin aftonbön och lågo snart försänkta i en lugn sömn.

Den följande morgonen uppfyllde i hvarje afseende hvad de väntat sig af honom.

Aldrig upplefde två reslystna gossar en skönare dag än dessa båda bröder från Tyrus trehundra år efter Jesu Kristi födelse. De samlade musslor och genomströfvade den härliga skogen. De hjälpte matroserna rulla de tomma faten till randen af den flödande källan och bestormade onkeln med frågor öfver allt som oväntadt kom dem för ögonen. Men de glömde ej heller sina plikter.

"Jag tog böckerna med mig och gömde dem bakom stenen där", sade Frumentius. "Vi skola nu söka upp en lugn plats, där vi kunna lära oss våra läxor. Då blir onkel glad, när han får höra att vi själfva tänkt på det!"

Edesius hade kanske velat leka en stund till, ehuru han väl icke då kunde ana, att han aldrig mer skulle få roa sig och leka så obekymradt och barnsligt som nu. Men han lydde brodern, liksom han alltid brukade göra. Tillsammans gingo de nu bort till skogen och snart hade de funnit ett präktigt träd, under hvars breda, skuggrika grenar de i allsköns ro kunde läsa sina läxor. Så sutto de ganska länge och till slut upprepade de för hvarandra hvad de läst för att öfvertyga sig om att det satt fast i minnet.

Men luften var het och tryckande trots skuggan, och vindens sakta sus i trädskronorna högt öfver dem såväl som vågornas skvalp mot stranden sjöngo dem till sömns.

Då kom ett glänsande föremål susande emot dem och träffade den lilles öra. Förskräckta rusade de båda upp. Men två stora, svarta händer höllo fast Frumentius. Han utstötte ett rop af förskräckelse, men sedan återfick han fattningen.

"Skynda dig bort, Edesius", hviskade han åt brodern. "Det är vildar--fort--rädda dig, medan det är tid!"

Dock--det var redan för sent. De voro redan omringade. Grymma, svarta ansikten blickade ned på dem, och råa händer grepo de spåda gestalterna. Spjut och piskor tycktes hota att göra ett hastigt slut på deras lif.

Vapenlösa, hjälplösa, öfvergifna af sitt folk befunno sig bröderna i en rasande skaras våld. Men de hade blifvit uppfostrade i tron på Kristus och visste, att om de också måste förlora sitt lif, så var han dem nära och skulle taga deras själ upp till sig i himmelen.

"Herre Jesus, förbarma dig öfver våra själar!" utropade därför Frumentius och slöt sin lille bror hårdt i famnen.

Men det tunga gisslet, som en af barbarerna redan lyft för att slå till, föll icke ned på deras hufvud. En annan vilde hade stött dem åt sidan och en tredje hade fattat ett kraftigt tag om Edesius' långa, blonda lockar för att sedan, då den lille sakta jämrade sig, med ett rått skratt slunga honom ifrån sig.

Sedan följde en kort stunds tystnad, kvalfulla minuter, hvilka syntes gossarne långa som år. Men då man lämnade dem vid lif, vågade de äntligen se sig omkring med skygga blickar. De funno sig omgifna af en mängd brokigt utstyrd, till tänderna beväpnade män, och med fasa sågo de spår af friskt blod på deras vapen och kläder.

Men ännu tycktes man icke hafva för afsikt att döda dem. Ja, Frumentius tyckte till och med, att de svarta ansiktena uttryckte mer förvåning än fiendskap, och ett tyst hopp började smyga sig in i hans själ. Då lade sig plötsligt en stor, stark hand på hans axel och vände honom mot skogen, medan den andra handen befallande visade honom framåt. Gossarne förstodo väl, att man tänkte föra dem inåt landet, och för dem fanns ingen annan utväg än att lyda.

Under den tröttande vandring, som nu följde, vågade de blott sällan hviska några ord till hvarandra. Vågade de hoppas, att Metropius och hans folk finge kännedom om deras borttröfvande och kunde skynda till deras hjälp?

Edesius hängde sig fast vid detta hopp, som brodern icke kunde dela, men ändock ej i förtid ville beröfva honom. Blodet, som de nyss sett märken efter, hade fyllt den förståndige gossens hjärta med en mörk aning, hvilken snart skulle bekräfta sig på ett sorgligt sätt.

En ny skara vildar slöt sig nämligen till dem, och dessa dansade och skreko i segerjubel, några klädda i de dödade matrosernas kläder, medan andra svingade annat af de röfvade föremålen omkring sina hufvud. De stackars gossarnes fasa nådde sin höjd, när de fingo se den pälsbrämde kappan, som deras onkel burit, på den störste och starkaste vildens arm. Denne tycktes med stor belåtenhet visa henne för den första skarans anförare.

Denne släpade nu fram de förskrämda små fångarne, och Frumentius tänkte icke annat, än att han skulle utlämna dem till deras onkels mördare och få kappan i utbyte. Då han kände en gränslös fasa för den sist komne anföraren, blickade han med en stum, hjärtgripande bön i sina mörka ögon upp till anföraren för den första truppen. Ett lätt slag på hufvudet och några obegripliga men med mildare stämma uttalade ord, var svaret på hans stumma bön. Sedan gick det vidare framåt.

Gossarne såväl som kappan voro bestämda för en höfding, åt hvilken hans krigare ville gifva det bästa af det byte, som de vunnit i striden mot främlingarne. (Forts.)

Barnavännens anmälan 1905

Se föregående nummer!

De som själfva läst Barnavännen och funnit den vara en god och lämplig tidning för barnen i söndagsskolan och för barnen i hemmet, dem bedja vi vördsammast därom, att de må söka uppmuntra vänner och bekanta att prenumerera på den för deras barn. Om blott hvarje postprenumerant sökte bereda rum för Barnavännen i ännu ett hem, så skulle flera tusen små blifva i tillfälle att läsa den.

Söndagsskolans lärare och lärarinnor samt öfriga församlingsmedlemmar bedja vi söka bereda tidningen inträde i nya söndagsskolor och i nya kretsar.

Prenumerationen fortfar hela året.

Bibelläsning
eller hvad står det i nästa söndags text?

Veckan 20-26 Mars 1905.

- M. 20. Mark. 12: 1-12. *Liknelsen om vingårdsmännen.*
T. 21. v. 1. *Vingården ordnas.*
O. 22. v. 2. *Vingårdens herre begär frukt.*
T. 23. v. 3-8. *Vingårdsmännens brottslighet.*
F. 24. v. 9. *deras straff.*
L. 25. v. 10-11. *Byggningsmännen och hörnstenen.*
S. 26. v. 12. *Judarne hata Jesus.*

Söndagsskoltext för den 26 Mars.

Mark. 12: 1-12.

Minnesvers: 1 Petr. 2:6. Därför heter det ock i skriften: "Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten, och den, som tror på honom, skall icke komma på skam":

UPPSALA 1905, K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI.

N:o 12
23 Mars.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905.

Hvar är frukten?

Mark. 12: 1-12.

våra textord framställer Jesus judafolket under bilden af en vingård, som Gud planterat. Denna plantering skedde genom en rad af stora gärningar, såsom då han frälste dem ur Egyptens trädrom, då han på Sinai gaf dem sin härliga lag, och då han insatte dem i Kanaans land. På dessa stora händelser syftar liknelsens ord om att vingårdens herre "satte stängsel", "gräfdde en press" och "byggde ett torn". Härmed vill Jesus säga, att allt hvad som kunde göras för att ett folk skulle kunna utveckla sig i rättfärdighet, frid och lycka, det hade Gud gjort för judafolket.

Från den tid, då Israel såsom en nation bosatt sig i Kanaans land, borde folket i tacksamhet och trohet hembära Gud de lifvets frukter, som i någon mån svarade mot den nåd, de tagit emot af honom. Men annat lärar oss Israels historia, annat lära oss Jesu ord i liknelsen. I stället för att med kärlek och hänförelse lyda Guds vilja och genom ett heligt lif inverka lyftande och förädlande på de kringboende hednafolken, börjar judafolket i stället lefva såsom hedningar. I stället för att med kärlek och hänförelse taga emot Herrens tjänare profeterna och följa dem på Herrens vägar, börja vingårdsmännen, det är Israels andlige ledare och öfrige styresmän, försmäda, hudflänga, skymfa och döda dem. Och när slutligen Gud i stor nåd sände sin enfödde son till världens frälsning, så gjorde de på samma sätt med honom. De skymfade, hudflängde och

korsfäste härlighetens herre.

Detta brott rågade måttet af Israels syndaskuld. Guds dom måste följa på denna oerhörda förblindelse, denna förfärande brottslighet. Gud fördref och fördärfvade dessa skenhelige präster och ämbetsmän. Landet härjades år 70 af romerska härar, Jerusalem intogs och grusades, folket dödades eller släpades bort i fångenskap, och än i dag lefva judarne strödda likt agnar för vind kring jordens alla land, såsom en förfärande illustration till det ordet: Gud låter icke gäcka sig. Hvad en människa sår, det får hon skörda.

Men af judafolket blefvo några frälsta undan fördärf och dom. Det var Jesu apostlar och lärjungar. Genom dem blef Guds rike och dess alla förmåner burna ut till hednafolken, som genom evangelium förvandlas från hedningar till kristna. Till dessa folk höra äfven vi, som bygga och bo i gamla Sverige. Nu är det till oss Herren kommer och söker frukt.

Vi hafva af Gud mottagit en myckenhet af välgärningar. Vi hafva Guds ord i rik omväxling förkunnadt ibland oss. Det förkunnas för lärda och olärda, för fattiga och för rika, för äldre och för barnen i hemmen och i söndagsskolorna. Vi äga den kristna civilisationens ljus ibland oss och lefva i lugna och ordnade förhållanden. Vi äga skolor, där vi få lära oss så mycket godt och nyttigt, som gäller vårt tids-och evighetslif.

Hvar är frukten? Lyder du det af Guds vilja, som du förstått och lärt dig? Följer du dina föräldrars och lärares goda råd och handledning? Nyttjar du din tid rätt för att lära dig och tillägna dig hvad du kan få lära dig i skolan, så att du kan blifva en kraftig, arbetsam och nyttig medlem i det jordiska samhället? Följer du de rena och heliga intryck Guds ord ger dig, så att du må bli ett älskligt och godt barn, en prydnad för Kristi församling?

Se, dessa frågor ställas till oss från Herren, ty han söker frukt i vårt lif. Tänk allvarligt på dessa frågor, och om du märker, att du icke håller profvet inför dem, bed då Gud om förlåtelse och om nåd och kraft att börja ett nytt lif ifrån denna dag.

Härvid må du för all del icke glömma bort, att Jesus Kristus din frälsare räcker dig sin hand för att bistå och hjälpa dig. Bed honom om hjälp och frälsning! Bed många gånger och bed mycket om samma sak, ty därigenom beredes ditt eget hjärta att taga emot hans hjälp. Då skall du kunna bära frukt i allt godt verk. Du skall varda ett godt och älskligt barn, ett ordentligt och flitigt barn, ja, ett lyckligt och saligt Guds barn.

J. B. G.

Duktiga pojkar.

Det var tidigt på morgonen. Maria Vik höll just på att sätta fram frukosten åt sig och sina barn. Stackars Maria, det var mer än fyra år sedan hennes man drunknade och lämnade henne ensam med sina tre gossar. Per och Nils voro nu så stora, att de gingo i skolan, ja, Per skulle i höst få flytta upp i sista klassen, men den minste, lille Olle, hängde henne ännu i kjolarne hvarhelst hon vände sig. Per och Nils voro redan uppe, men Olle låg kvar i den varma sängen. Det var så kallt och regnigt, tyckte Maria, att han kunde gärna ligga stilla. För egen del hade hon haft stor lust att göra så med, ty hon kände sig så trött och utsläpad, men hon måste upp. Hon hade lagt deras kläder i blöt i går, och de måste tvättas. Hon hade icke råd att taga någon hjälpgumma, och af gossarne kunde hon ej hafva stor hjälp, då det gällde att tvätta.

Hon kände i dag gikten i alla leder och ryggen värkte. Huru väl hade hon icke behöft ligga litet längre, men hon måste upp. Hon suckade tungt, där hon satt på sängkanten, försänkt i djupa tankar.

"Den som finge slippa tvätta i dag!" sade hon för sig själf. Det kom så stilla; hon hade aldrig tänkt säga det högt, men orden undsluppo henne omedvetet. "Om Per ändå hade varit en flicka, så kunde jag haft hjälp till detta och mycket annat!" kom det strax därefter.

Dörren till kammaren stod på glänt, och därinne satt Per och räknade igenom de tal han hade till läxa.

Han blef riktigt harmsen, där han satt och hörde, hvad mor sade för sig själf. Han, en flicka!--Jo, det skulle bara fattas det. Nej, tack: flicka ville han inte vara, och som väl var, kunde han då inte heller bli det.

Men att mor kunde säga så--det var inte snällt af henne. Alldeles som om hon inte hade den ringaste nytta af honom! Bar han ändå inte hvarendaste morgon in ved åt henne? Och hvem var

det väl, som bar upp vattnet den långa vägen från bäcken? Och hvem hämtade hem allt hvad hon behöfde från handelsboden? Var det kanske inte just han, Per?

Han höll på att reta upp sig allt mer och mer, men med ens slog det om, och han blef helt vek om hjärtat.

"Stackars mor är inte stark", tänkte han. "Hon släpar och arbetar från morgon till kväll för oss, och då är det inte underligt, om hon känner sig trött och nedstämd ibland."

"Bara pojkarne mina få hvad de behöfva, så är det inte så noga med mig", hade Per hört henne säga, då handlare-Lisa härom dagen var inne och bjöd ut sina varor. Mor kunde nog haft lust att köpa sig ett varmt hufvudkläde, men så fick det ändå vara till sist.

Mor tyckte nog om sina pojkar i alla fall! Men tänk, om han kunde hjälpa henne med tvätten så pojke han var! Det var ju visserligen "kvinnsfolköra", men för en gång kunde han ju pröfva på.

Det var ingen brådska med läxorna, ty det var lördag i dag, och han skulle inte vara i skolan förrän på måndag. Per slog ihop boken med en väldig smäll, reste sig upp och gick ut till mor.

"Är du sjuk, mor?" Det kom lika oväntadt som deltagande och gjorde mor riktigt varm om hjärtat.

"Åh ja, gikten är svår i dag--men det blir väl bättre längre fram på dagen."

Per stod kvar och undrade hvad mor skulle säga om han---men så kom det:

"Hör du--mor--."

"Ja."

"Kan jag inte sköta om tvätten i stället för dig?"

"Du!"--Mor drog på munnen med ett misstroget leende, och Per förstod det godt.--"Du, Per? Nej, det kan du nog inte."

"Hvarför inte? Tror inte du, att jag kan klara värre saker än så? Låt mig visa dig, att jag kan. Visa mig bara en enda gång, huru jag skall bära mig åt, och sedan skall det gå som en dans!"

Per blef allt mera ifrig under det han talade. "Nu bär jag först upp vatten och fyller baljorna, och så gör jag upp eld under stora grytan, och sedan skall jag tvätta, så det skall stå härliga till--det skall du få se, mor!"

Mor kunde ändå inte tro, att det var Pers allvar. Men innan hon hunnit göra en enda invändning, hade Per kilat ut och ned för backen med ett ämbar i hvardera handen.

Nere vid bäcken träffade han på Nils, som höll på att pröfva sin vattenkvarn.

"Hej, Nils", ropade Per, "vill du vara med och tvätta kläder?"

"Hvad för något?--Tvätta kläder--jag? Är du rent galen?"

"Nej, men jag tänker tvätta i dag i stället för mor, ty hon är sjuk."

"Aldrig har jag hört på maken! Du--en pojke--tvätta kläder! Nej, tack, aldrig skall du kunna förmå mig till det. Hvad tror du storgårdspojkarne skulle säga, om de finge se dig vid tvättbaljan?"

(Forts, å sid. 94.)

OLBLOMSTER.

En farlig strid.

Med teckning.

Bor du bland bergen, bor du vackert. Däruppe är luften ren och utsikten fri. Solen dröjer länge, innan den går ned och förgyller bergstopparne ännu en lång stund, sedan det är skumt nere i dalarna.

Ja, högt uppe på bergen finnes mycket, som lockar till en bergvandring. Alltid finnes där någon berömd grotta eller kammare, som fordom tjänat till bostad åt någon bergakonung. Om denne gå då många sägner och sagor. En säger oss, huru omåttligt rik han var, den där kungen. Han hade salar, som glimmade af pärlor och guld och så många guldsantar, att ingen kunde räkna dem. En annan talar om för oss, att han är en grym och stygg hedning, som inte kunde höra de sköna kyrkklockornas klang, när de ringde samman den kristna menigheten till bön och sång och för att lyssna till ordet om Kristus. Därför måste bergakungen flytta sin kos, och ingen har sett honom på många hundra år.

Ja, så säga sagorna. Men nutidens folk undrar hvart hans stora rikedomar tagit vägen och ungdomarne klättra bland bergen för att leta efter bergakungens salar för att se, om där kan vara någon guldslant kvar än i dag. Och det gör det visst. Där finnes både guld och silfver och andra dyrbara metaller i de svenska bergen, men de måste brytas och smältas ur dem. Och där uppe på klipporna bygger örnen sitt bo, där lägger hans maka ägg, och där hjälpes örnpåret åt att mata och föda upp sina ungar.

En titt in i ett sådant bo kan vara lika intressant som att se in i bergakungens salar. Men det kan vara farligt nog, som du ser af teckningen. Ty örnen lämnar aldrig de sina i sticket och flyr. Han upptar striden på lif och död med sin fiende.

Och skarpa, långa klor har han och väldiga vingepar samt en fruktansvärd näbb. Den kan sluta så denna farliga strid, att gossen där blir dragen ned i djupet af örnen. J. B. G.

"De få säga, hvad de vilja", svarade Per frimodigt, men inom sig krympte han riktigt ihop vid tanken på huru de då skulle göra narr af honom. "Det rör mig inte, för resten", tillade han, "bara mor kan slippa, då hon är så dålig.--Nå, Nils, vill du eller vill du inte?"

Nils ryggade tillbaka--nej, verkligen han det ville.

"Jag håller mig för god för sådant kvinnfolksgöra", sade han.

Per svarade intet utan fyllde ämbaren och skyndade sig hem.

Då allt var i ordning, gick han in efter mor. "Låt mig nu bara en gång få se, huru man skall bära sig åt", sade han.

Mor tog ett plagg och började tvätta och Per såg uppmärksamt på.

"Så, nu kan jag det, låt mig försöka nu, och gå sedan in och lägg dig en stund till."

Mor hade nog sina egna tankar om huru det skulle gå med tvätten i Pers händer, men hon följde dock hans uppmaning och gick. I dörren måste hon dock än en gång vända sig om och se på sin käre gosse. Där stod han böjd öfver baljan och gned och sköljde, så att vattnet stänkte omkring honom. Hon lade sig på sängen vid sidan af sin lille Olle, som somnat in på nytt. Så rik hon ändå var, som hade en sådan gosse! Både gikten och ryggvärken lade sig för den tanken, så lycklig gjorde den henne.

Det kändes icke så litet tafatt för Per i början. Han kunde icke få det rätta taget, plagget gled undan, och så började det svida i fingertopparne.

Men--pyttsan--inte fick det betyda något. Så mycket karl var han väl, att han icke frågade efter, om det sved litet i skinnet. Han gned och sköljde och höll det tvättade plagget pröfvande upp mot dagern. Ja, verkligen, satt där inte ändå kvar en mörk fläck.

Litet mer såpa, och så ner i baljan igen. Nu måtte den väl vara borta ändå.

Så där ja--han vred, så att vattnet forsade mellan fingrarna--nu ner i grytan med plagget.

I detsamma stod Nils bredvid honom.

"Är det du, Nils?"

"Ja, du tvättar ju som för dagspenning."

"Jo, det må du tro, och fina skjortor skall du få, min gosse."

"Tror du jag skulle kunna hjälpa dig?"

"Ja, vars, tag bara i af alla krafter, så skall jag lära dig konsten."

"Se på det här, är det bra?" Nils slängde ett plagg öfver till brodern. Per tog det i noggrant skärskådande.

"Nej, min gubbe, bättre får du lägga åt. Den där smutsstrimman vill nog inte mor ha kvar."

Nils tog tappert i på nytt. "Oj, så det svider i fingrarna!"

"Pyttsan, skall du klaga för en sådan småsak du som är en pojke."

Nej, det var då sant, att jämra sig för så litet det passade då bara för flickor.----

Då mor en halftimme senare gick ut i köket för att se, hur det gick med tvätten, fann hon båda sina gossar med uppvikna skjortärmar öfver hvarsin balja i full fart med att tvätta. Hon ville knappt visa, hur angenämt öfverraskad hon blef.

"Såå, Nils, har du också kommit till tvättbaljan? I dag tycks ni bägge två vilja göra det lätt för mor."

Hon sade ej mer, men de kände kärleken lysa ur hennes blick och sågo hennes glada ansikte, och de blefvo helt varma om hjärtat, fastän de voro stora pojkarne.

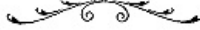
En sådan glädje det var att få hjälpa mor! Då kvällen kom, hängde kläderna rena och hvita på

gården, och inne i stugan sutto mor Maria och hennes tre duktiga pojkar och åto kvällsvard.

Mor kände sig så lätt och glad till sinnes. Det var länge sedan gröten smakat henne så godt. Hvad gossarne angår, hade de en förvånande matlust.

"Ni är trötta nu, det ser jag", sade mor, då de slutat äta, "och det är sannerligen inte underligt, ty det kostar på att stå öfver tvättbaljan. Gå nu därför och lägg er. God natt och tack, mina kära gossar, för hvad ni i dag ha gjort för mor. Det har gjort henne både frisk och glad. Gud välsigne er!"

De sade ingenting annat än "godnatt!" men bådas blickar förrådde hvad de kände; ty de strålade af glädje och tillfredsställelse. (Efter norskan.)

Solblomster.

Med teckning.

*De äro solskensblomster två,
Som mödrar se med lust uppå.
De äro så söta och rara
Att jämt man vill kyssa dem bara.*

*De tulta jollrande omkring
Och skratta rakt åt ingenting
Och gråta för nästan det samma
Och skynda med allting till mamma.*

*Och mamma torkar lätt hvar tår,
Och så ett leende hon får
Och kyssen och famnen tillika.
Och då känna mödrar sig rika.*

*Ja, inte får man undra på,
Att mödrar se med glädje på
De barnen, som äro så rara,
Att jämt nian vill kyssa dem bara.*
Anna H--m Preinitz.

De små missionärerna.

(Forts. fr. föreg. n:r).

När de uppnådde höfdingens eller konungens residens, fördes de små fångarne fram inför härskaren. Han satt på en hög stol eller tron och utmärkte sig framför de öfriga genom sina granna kläder samt genom stafven, som han höll i sin högra hand.

De beväpnade krigarne kastade sig ned framför honom, så att deras pannor vidrörde marken och gafvo tecken åt gossarne att göra på samma sätt. Sedan lyftes de tämligen omildt upp igen och fördes fram till konungen.

Med synbar förvåning såg denne på deras hvita händer och ansikten, som stucko så bjärt af mot de omkringståendes. Ja, han vecklade till och med upp Edesius' tunika för att äfven underkasta hans armar en pröfning. Man behandlade gossarne såsom hundvalpar och kattungar, med hvilka man just icke gör stora omständigheter.

Lyckligtvis förstodo dessa båda, att det lätt kunde bli farligt för dem att visa någon som helst fruktan och att de måste uppbjuda hela sin själfbehärskning för att kunna skenbart godmodigt foga sig uti den hänsynslösa behandling de fingo röna. Frumentius var dock nära att förlora sin sinnesnärvaro en gång, när han plötsligt förnam ett skarpt bett af små hvassa tänder i den obetäckta delen af sin ena fot. När han förskräckt ryckte till och såg ned, log ett litet rundt ansikte, svart som ebenholz, emot honom. Den lille tjocke, treårige pojkens grannt utstyrda kläder och den bekymmerslöshet, hvarmed han lekte vid konungens fot, gaf tillkänna, att han var dennes son.

Fruментius fick en lycklig ingivelse. Utan att låsa om smärtan i foten löste han upp det purpuröda sidenbandet, som sammanhöll hans långa lockar och gaf det åt den lille, som med ett glatt skratt tog det granna bandet och ej tycktes vara obenägen att göra den hvite främlingens bekantskap.

Nu följde ett för de båda gossarne obegripligt samtal, men sedan fördes de slutligen in i en liten gräshydd och undfägnades rikligt med mat och dryck. Men då de icke kunde besluta sig för att dricka den vidriga blandningen, gåfvo vildarne dem skrattande en kruka friskt vatten, kastade några djurhudar i ett hörn och tecknade åt gossarne att lägga sig på dem.

När de nu för första gången efter sitt tillfångatagande befunno sig ensamma, slogo de armarna om halsen på hvarandra och gräto hejdlöst.

"Tror du, att de skola döda oss?" frågade Edesius, när han åter kunde tala.

"Nej, det tror jag inte. Om detta varit deras afsikt, skulle det skett för längesedan. Men, Edesius, jag fruktar--ja, jag är säker på att de mördat onkel och manskapet på skeppet. Vi äro de enda fångarna", fortfor Fruментius, och gossarnes tårar började flöda på nytt.

"Kunna de icke hafva undkommit i båtar?" frågade Edesius.

Fruментius skakade sorgset på hufvudet men svarade intet.

Hans fruktan var blott allt för väl grundad. Alla de resande hade öfverfallits och dödats. Äfven de båda bröderna hade säkerligen fått dela samma öde, om de icke gått in i skogen för att samvetsgrant läsa sina läxor för dagen och därigenom uppfylla sitt löfte till onkeln.

De sutto nu länge tysta, försänkta i sorgsna tankar, så länge, att den lilles ögonlock småningom började falla ihop.

"Broder!" hviskade Fruментius.

Den lille for upp förskräckt. "Hvad vill du?" frågade han ängsligt.

"Jo, vi skola ej glömma, att Gud är här likaväl som i Tyrus."

"Ja, visst, han är öfverallt!" svarade Edesius, som nu var riktigt vaken.

"Då behöfva vi ej frukta någonting. Han skall vara med oss och beskydda oss."

"Men han kan ju tillåta dem att döda oss?"

"Nej, det skall han icke. Men vi skola lita fast på honom och bedja till honom i Jesu Kristi namn", svarade Fruментius allvarsamt. "Vi måste bedja till honom hvarje dag, Edesius, och älska honom och göra hans vilja!" (Forts.)

Barnavännens anmälan 1905

Se föregående nummer!

De som själfva last Barnavännen och funnit den vara en god och lämplig tidning för barnen i söndagsskolan och för barnen i hemmet, dem bedja vi vördsammast därom, att de må söka uppmuntra vänner och bekanta att prenumerera på den för deras barn. Om blott hvarje postprenumerant sökte bereda rum för Barnavännen i ännu ett hem, så skulle flera tusen små blifva i tillfälle att läsa den.

Söndagsskolans lärare och lärarinnor samt öfriga församlingsmedlemmar bedja vi söka bereda tidningen inträde i nya söndagsskolor och i nya kretsar.

Prenumerationen fortfar hela året.

Uppsala i Jan. 1905.

REDAKTIONEN.

Bibelläsning
eller hvad står det i nästa söndags text?

- M. 27. Mark. 14: 3-9. *Jesus hyllas i Betanien.*
T. 28. v. 3. *Maria hyllar Jesus.*
O. 29. v. 4. *Några knota öfver hennes frikostighet.*
T. 30. v. 4. *och ha de fattiga till förevändning.*
F. 31. v. 6-7. *Jesus berömmar Marias gärning.*
L. 1. v. 8. *Hon har balsamerat Jesus profetiskt.*
S. 2. v. 9. *Hennes kärlek och offervillighet skall berömmas af alla troende.*

Söndagsskoltext för den 2 April.

Mark 14: 3-9.

Minnesvers: Joh. 12: 26 c. Och om någon tjänar mig, honom skall min Fader ära.

UPPSALA 1905. K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI.

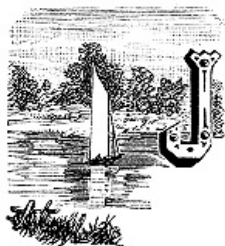
N:o 13
30 Mars.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905.

Jesus hyllas i Betanien.

Mark. 14: 3-9.

Ju närmare det led mot slutet af Jesu jordelif, dess mera öppet visade de judiska ämbetsmännen sin fiendskap mot honom. Präster, fariseer och saduceer hatade honom bittert, stora rådet hade bannlyst honom och dess ledande män spunno hemliga ränker mot hans lif.

Midt ibland denna fiendskap, som öfverallt lurade på frälsaren, ägde han likväl här och hvar trofasta och hängifna vänner. En sådan vänkrets var den i Betanien, där man beredt sig på att hylla Jesus och riktigt låta honom känna, huru innerligt han var afhållen och älskad af dem, och huru litet de brydde sig om stora rådets bannlysning.

Hyllningsfästen skulle hållas i Simon den spetälskes hus. Denne Simon hade en gång blifvit botad från spetälskan af frälsaren. Utan tvifvel var han en förmögen man, som kunde samla alla sina vänner i Betanien och därtill Jesus och hans lärjungar i sitt hem. I Johannes tolfte kapitel talar evangelisten om för oss, att den från döden uppväckte Lasarus var med vid detta tillfälle. Hans närvaro var ju en den största hyllning åt Jesu makt och härlighet. Marta ville hylla Jesus genom att deltaga i uppässningen äfven i ett främmande hus, och Maria, kvinnan i vår text, bryter sönder ett alabasterkärl med kostbar nardus öfver Jesu hufvud. Endast på detta sätt kunde Maria uttrycka hvad hon kände. Vällukten från den dyrbara oljan var en sinnebild af den ljuflighet Maria åtnjutit såsom Jesu lärjunginna och vän. Men hennes kärleksgärning hade äfven en profetisk innebörd. Jesus säger själf: "hon har smort mig till min begrafning", hon har på förhand balsamerat mig.

Det störande upptråde, som uppstår på grund af Marias frikostighet, utgår enligt Johannes berättelse från Judas. I hans hjärta har kärleken kallnat, och kallt och affärsmässigt värderar han

hennes offergåfva till trehundra penningar eller etthundraåttiofem kronor. Där kärleken till Jesus saknas, där räknar och värderar man sina offer mycket högt under skenfagert tal om att man öfveranstränger sig i missionsarbetet. Detta fula drag af materialism och oförstådd hängifvenhet får af Jesus sin milda men bestämda dom. "Låten henne vara. Hvarför gören I henne bekymmer?"

Sedan Jesus tillbakavisat Judas och deras klander som denne besmittat, berömmar han Marias gärning och visar, att åtminstone *han* värderar och förstår att rätt uppskatta hvad hon gjort. Maria har genom sin handling rest en evinnerlig minnesvård åt den hängifna, rena och offervilliga Kristuskärleken. Det är denna kärlek, som i alla tider skall hänföra den troende kristne till personliga offer för en mission i Jesu Kristi anda. Det är denna kärlek, som vill hänföra äfven oss att gifva oss ut för Herren och göra hvad vi kunna för våra medmänniskors frälsning.

Huru mången af barnen bryter sönder någon liten nardusflaska öfver Jesu hufvud? Jag menar: Hvad offerar du för hednabarnens frälsning? Hvad gör du för att Jesu Kristi kärlek skall vara rådande i världen?
J. B. G.

Handlade han klokt?

Mamma, får jag göra som jag vill med mina penningar i år?" frågade i början af detta år en liten gosse, hvilken liksom många andra gossar har en sparbössa, där han samlar de slantar han får under året. Han brukar annars alltid på sin mamas inrådan sätta in dem på sparbanken.

"Det kan jag inte lofva utan vidare", svarade hans mamma, "jag vet ju inte, om du gör en rätt användning af dem."

"Jo, mamma kan tryggt lofva mig det, jag skall inte använda dem till något dåligt", svarade han.

"Nåväl, jag litat då på, att du är en förståndig gosse och lofvar dig att få använda dem som du vill. Men när du nu fått mitt löfte, får jag väl ändå veta, hvad du tänker göra med dem?"

"Jo, jag tänker gifva alla mina slantar till hednamissionen", sade den lille och såg allvarsamt upp till sin mor.

Denna, som själf varmt älskade missionens heliga sak, blef mycket glad, då hon hörde, att hennes lille gosse af egen drift fattat ett sådant beslut. Med en glädjetår i ögat slöt hon honom i famnen och gaf honom en hjärtlig kyss.

Nåväl, små vänner, hvad tycka ni? Handlade han klokt?

Samvetets bud.

Kn fabrikant i England hade bland sina arbetare en gosse, som uppehöll sin fattiga mor med sin arbetsförtjänst. De måste lefva mycket tarfligt, ty han förtjänade ej mer än fyra kronor och femtio öre i veckan, och själf kunde hon nästan intet förtjäna. Men det gick likväl, ty Herrens välsignelse hvilade öfver det lilla hemmet. Om söndagarna brukade Vilhelm stanna hemma hos sin mor, då läste de tillsammans och följdes åt ut för att höra Guds ord.

Men Vilhelms husbonde brydde sig icke om hvilodagens helgd. En gång befallde han sina arbetare att göra ett arbete färdigt på söndagen. Vilhelm visste icke hur han skulle göra. Om han icke arbetade, kunde han riskera att mista sin plats, och om han föraktade Guds bud, så gick han miste om sabbatens välsignelse, och det var ännu värre. Han bad sin himmelske fader om råd och ledning och blef sålunda viss om att han skulle lyda Guds bud, det måtte sedan gå hur det ville.

På måndags morgonen gick han dock till fabriken med oro i hjärtat.

"Hvar var du i går?" frågade hans husbonde.

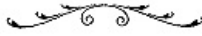
"Jag var i bönehuset vid Storgatan", svarade Vilhelm.

"Nå, då kan du gå dit i dag också; jag har ingen användning för dig", sade fabrikanten.

Med tungt hjärta måste nu gossen söka efter arbete. Han försökte på många ställen, men öfverallt hette det: "Nej, vi behöfva inte någon gosse".

Slutligen började en herre tala med honom och fråga, hvarför han mistat sin plats. Vilhelm berättade trovärdigt hela sanningen, och den aktningsvärde mannen, som satte värde på gossens lydnad för Guds bud, gaf honom arbete med en aflöning af först åtta, sedan nio kronor i veckan.

Det lönar sig alltid bäst att lyda Gud. Den som gör det är den bästa tjänaren. Ingen har blifvit rik genom att missbruka söndagen, och ingen har blifvit fattig genom att hålla den helig.

Stackars Beppo.

Med teckning.

Beppo var Gretas lekkamrat och gode vän. De brukade hoppa och springa "tag fatt" på de breda sandgångarna i trädgården under muntert skratt och glada skall. När Greta ibland gick ut i staden utan fars eller mors sällskap, plögade Beppo följa henne, och då gick hon ganska trygg och säker. Ty se, Beppo var lika pålitlig, som den allra trognaste barnjungfru.

I dag var likväl Greta inte glad som vanligt. Hon skulle just gå ut i staden ett tag och Beppo skulle följa henne. Men far hade sagt, att hunden då måste ha nosgrimma. Ty det gick en farlig sjukdom bland hundarna i staden, och ingen hund fick gå utan nosgrimma, om dess ägare ville slippa att plikta.

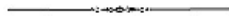
Det där förstod inte Greta. Beppo var frisk, det visste alla. "Hvarför skulle han då ha nosgrimma?" tyckte Greta. Hon tyckte det var riktigt synd om honom.

"Stackars min rare Beppo!" Gråten satt riktigt i halsen på Greta, när hon kom med nosgrimman för att sätta den på hunden. Och äfven han blef kuslig till mods, då han såg redskapet, som flickan kom med i handen. "Stackars Beppo", jollrade hon gång på gång, medan hon spände grimman på, och hunden räckte tåligt fram sitt hufvud under Gretas smek och vänliga ord.

Men inte gick det egentligen någon nöd på Beppo den dagen. Han hoppade muntert bredvid sin goda vän och följde henne bort och hem.

Men äfven Beppo blef sjuk och vild och måste ständigt bära nosgrimma, tills han en vacker dag måste söfvas för alltid af djurläkaren. Den dagen grät och sörjde lillan på fullt allvar. Beppo var för alltid borta.

Stackars Beppo!

Namnsdagssång för far.

*Att lillen vill me',
Det kan man då se.
Och kommer, han gör med det samma;
Ty kan han ej gå,
Han lyckas ändå
Att blifva förstådd af sin mamma.*

*Hon vet nog, att han
En namnsdagssång kan,
Som är som ett jublande kvitter.
Och nog tycker far,
Att lillen är rar,
När högt utaf glädje han spritter.*

*Men bröderna, de,
Så trohjärtadt se
På far, och sin hälsning de bringa.
De tänka uppå,*

*Om bra det skall gå,
Om vackert väl sången skall klinga.*

*Hvad fadern tyckte om sången? Ja,
Kanhända undrar du så,
Då vill jag säga dig, liten vän,
Att det är lätt att förstå,
Ty barnasång, som från hjärtat går,
Hvarenda fader så väl förstår.
Försök nu själf att till nästa gång
För pappa sjunga en namnsdagssång!*

Anna H--m Preinitz.

STACKARS BEPPO!

De små missionärerna.

Med teckning.

(Forts. fr. föreg n:r.)

Jag tror, att de svarta här också bedja till gudar af trä och sten liksom vårt stackars folk därhemma", sade den yngre brodern.

"Det kan nog hända. Och kanske komma de att begära detsamma af oss. Men, broder, det få vi aldrig, aldrig, göra, icke ens om det gällde lifvet."

"Nej, vi måste då tänka på männen i den brinnande ugnen", instämde Edesius mycket högtidligt. "Men jag hoppas att det inte må gå så långt med oss", tillade han. "Tänk, Frumentius, om de skulle bränna oss lefvande."

"Jag tror inte vi behöfva frukta för det. Det är möjligt att de göra oss till slafvar, men jag tror inte, att de ändå skola behandla oss illa."

"Jag har också tänkt på det", svarade Edesius, till hälften lättad, till hälften bedröfvad.

"Det vore kanske det bästa som kunde hända oss, isynnerhet om vi finge tjäna den lille prinsen", började Frumentius åter. "Jag kunde ej låta bli att tycka om honom, fastän jag fick göra bekantskap med hans tänder. Han har ett så lustigt litet ansikte."

"Jag såg icke på någon annan än kungen", sade Edesius med en rysning. Jag fruktade att möta hans blick, men ändå kunde jag inte låta bli att se på honom. Det var rysligt."

"För mig gick det på samma sätt", försäkrade den äldre brodern. "Men ju längre jag betraktade honom, ju mer försvann ångesten. Han såg inte grym ut. Den där svarte slafhandlaren, som vi en gång sågo på torget i Aden, du minns, han såg mycket mer grym och elak ut.--Och för öfrigt--vi få ej glömma att vi äro i Guds hand och ej i konungens våld. Nu skola vi bedja Gud taga vård om oss och sedan få vi sofva tryggt under Guds mäktiga beskärm."

Gossarnes förmodan slog in, de skulle göras till slafvar. Men man fordrade intet strängt arbete af dem. Kungen betraktade dem såsom ett par näpna leksaker och tillät dem att leka med den lille prinsen, som var hans ögonsten. De fingo också ibland vistas hos palatsets kvinnliga invånare, af hvilka de behandlades med godhet och försågos med hvarjehanda läckerheter. I synnerhet hade den lille ljuslockige Edesius med sitt barnsliga, behagfulla sätt vunnit allas hjärtan, och särskildt var konungen varmt fästad vid honom. Han behöll honom nästan ständigt i sin närhet, och när gossen växt upp till yngling, utnämnde han honom till sin tjänare.

Med sin ålders snabba uppfattningsförmåga lärde sig de båda gossarne snart landets språk.

Om de också under sin uppväxttid måste se mycket af hedningarnas laster, så glömde de likväl aldrig, att Gud såg dem och vakade öfver dem, och de fingo då erfara, att han aldrig lät något ondt vederfaras dem. Men ofta då de voro ensamma, gråto de bittert, då de tänkte på huru deras onkel, som varit dem i faders ställe, så grymt mördats af hedningarna, och då de tänkte på sin mors och sina systrars sorg, ty dessa måste naturligtvis tro, att äfven de gått samma öde till mötes. De sökte också upplifva minnet af de lärdomar de inhämtat vid sin moders knän, och aldrig glömde de att hvarje morgon och afton bedja till Gud.

De fromma sånger, som de ibland med sina klara barnaröster sjöngo, väckte alltid stor beundran hos deras hedniska omgivning.

Det land, där de båda bröderna vistades såsom slafvar, var bekant bland de grekiska och tyreniska geograferna under namn af Abessinien, men kallades af de infödda för Axum, såsom Frumentius snart kom underfund med.

Naturligtvis ansågo landets barn, att deras konung var världens störste härskare. Han var också verkligen en betydande man, som med ovanlig klokhet regerade icke blott sitt eget land, utan ock sträckte sin spira öfver de kringboende stammarna.

När Frumentius blifvit fullkomligt mäktig landets språk, roade det konungen att ofta samtala med honom och låta honom berätta om den civiliserade världens under. Ehuru hans undersåtar smickrade honom och nästan dyrkade honom såsom en gudomlighet, var han dock klok nog att vilja taga emot lärdomar, och han förstod snart, att hans lille slaf kunde gifva honom upplysningar om mycket, som vore värdt att veta.

En dag, när Frumentius kallades in till konungen för att roa hans lille son, fann han monarken och hans minister fördjupade i ett försök att räkna ut, huru stor skatt de utomstående stammarna skulle betala till Axum. Men då man där i landet icke räknade med siffror och tal utan blott med tillhjälp af trästickor och streck, var uppgiften just icke så lätt att lösa.

Den unge tyreniske gossen hade stått en stund och hört på, och det gick såsom en lek för honom att räkna ut talet.

Han gick fram till konungen. "Förlåt mig", sade han blygsamt, "stammarna skola lämna tillsammans sjuhundra tjugusex mått säd."

"Hur vet du det, gosse?" frågade den mäktige mannen mera förvånad än förtörnad, medan ministern blott med möda kunde behärska sin ovilja.

Frumentius försökte visserligen förklara det enkla sätt, på hvilket han kommit till denna slutsats, men skattmästaren ville icke och konungen kunde icke förstå hans sätt att räkna. Likväl blefvo de båda två mycket förvånade, när de efter långvarigt grubblande och räknande uppnådde samma resultat.

Sedan ministern på vanligt sätt med ansiktet mot marken afskedats från monarken, riktade denne ännu några frågor till den unge räknemästaren, hvilka Frumentius efter bästa förmåga

sökte besvara. Och när samtalet till följe af viktiga sysselsättningar måste afbrytas för den gången, lät dock konungen icke saken falla i glömska, utan önskade åter få undervisning i matematik, hvilken konst gossen fått lära sig efter grekisk metod.

"Det är alldeles omöjligt", förklarade han dock till slut en dag och skakade missmodig på hufvudet. "Du måste räkna tillsammans de stora talen åt mig, ty jag kan inte. Jag är för gammal att lära mig sådana nyheter. Men den lille där, honom skall du undervisa i din konst." Och han visade på den lille prinsen, som sorglöst lekte vid hans fötter.

Utän att konungen visste det hade denne redan lärt mycket af sina båda kristna lekkamrater.

Äfven de små svarta barnen tycka om att höra berättelser, och på det sättet fick den lille prinsen af Axum höra berättas om den store Guden i himmelen, alla tings skapare, och om hans son, Jesus Kristus, världens frälsare, som kommit såsom ett litet barn till jorden för att rädda de syndiga människorna från evigt fördärf.

Men äfven andra lyssnade till dessa berättelser. De unga slafvarna hade utan att ana det fått tända evangelii ljus på denna mörka ort--de hade i sanning blifvit missionärer. Det hedniska folket, bland hvilka de lefde, kunde ej undgå att märka skillnaden emellan dem själfva och de små främlingarna. Och detta icke blott emedan dessa hade mycket större kunskaper än de själfva, utan därför att de voro renhjärtade, fromma och samvetsgranna. Aldrig uppförde de sig oskickligt, och alltid voro de villiga att tjäna och att göra godt där de kunde.--Men de voro också modiga och utan fruktan, de små främlingarna. De fruktade icke ens konungens vrede, för hvilken de djärfvaste af hans undersåtar darrade. Ty det hände ibland, att de uppväckte hans vrede emot sig, då de vägrade lyda någon befallning, som stred mot deras samvetes bud. Därför lyssnade alla med vördnad och andakt, när de berättade om sin kristna tro.

Åren gingo.

Fruventius mognade till man, och den ljuslockige Edesius växte upp till en blomstrande yngling. Prinsen af Axum, deras trofaste lärjunge och vän, hade utvecklats till en frisk, modig gosse, för hvilken de förnämsta männen i riket gjorde det till en plikt att vara den förste vid jakten och vid alla krigiska öfningar. De båda bröderna däremot lärde honom att ära den sanne Guden och att öfva rättfärdighet och mildhet. Men då de själfva icke på många år fått någon kristlig undervisning, måste mycket blifva osagdt. Dock, de sanningar, som lefde i deras egna hjärtan, meddelade de honom samvetsgrant.

Men så kom en dag, då ett rop af smärta, en vild, förtviflad klagan steg upp mot himmeln och upprepades af bergens eko. Männen gråto såsom barn, och kvinnorna jämrade sig och refvo sönder sina kläder.

Konungen var död. Hans bägge hvita slafvar deltog af uppriktigt hjärta i landets sorg öfver den storsinnade monarken, som alltid behandlat dem med så mycken godhet. (Forts.)

Barnavännens anmälan 1905

Se föregående nummer!

De som själfva läst Barnavännen och funnit den vara en god och lämplig tidning för barnen i söndagsskolan och för barnen i hemmet, dem bedja vi vördsammast därom, att de må söka uppmuntra vänner och bekanta att prenumerera på den för deras barn. Om blott hvarje postprenumerant sökte bereda rum för Barnavännen i ännu ett hem, så skulle flera tusen små blifva i tillfälle att läsa den.

Söndagsskolans lärare och lärarinnor samt öfriga församlingsmedlemmar bedja vi söka bereda tidningen inträde i nya söndagsskolor och i nya kretsar.

Prenumeratione fortfar hela året.

Uppsala i Jan. 1905.

REDAKTIONEN.

Bibelläsning
eller hvad står det i nästa söndags text?

Veckan 3-9 April 1905.

M. 3. Mark. 14: 66-72. Petri fönekelse.

- T. 4. v. 66. *Petrus på öfversteprästens gård.*
O. 5. v. 67. *En tjänstekvinna skrämmer honom.*
T. 6. v. 68. *Petrus nekar, att han är Jesu lärjunge.*
F. 7. v. 69-70 a. *Han förnekar detta för andra gången.*
L. 8. v. 70 b.-71. *Han förnekar all förbindelse med Jesus.*
S. 9. v. 72. *Petrus vaknar till besinning och ångrar sig.*

Söndagsskoltext för den 9 April.

Mark. 14: 66-72.

Minnesvers: 2 Tim. 2: 13. Äro vi trolösa, så förblifver han trofast, ty han kan icke förneka sig själf.

UPPSALA 1905, K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI.

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK BARNAVÄNNEN, 1905-03 ***

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase “Project Gutenberg”), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an

individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original “Plain Vanilla ASCII” or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has

agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."

- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS', WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly

from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™'s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our

new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.